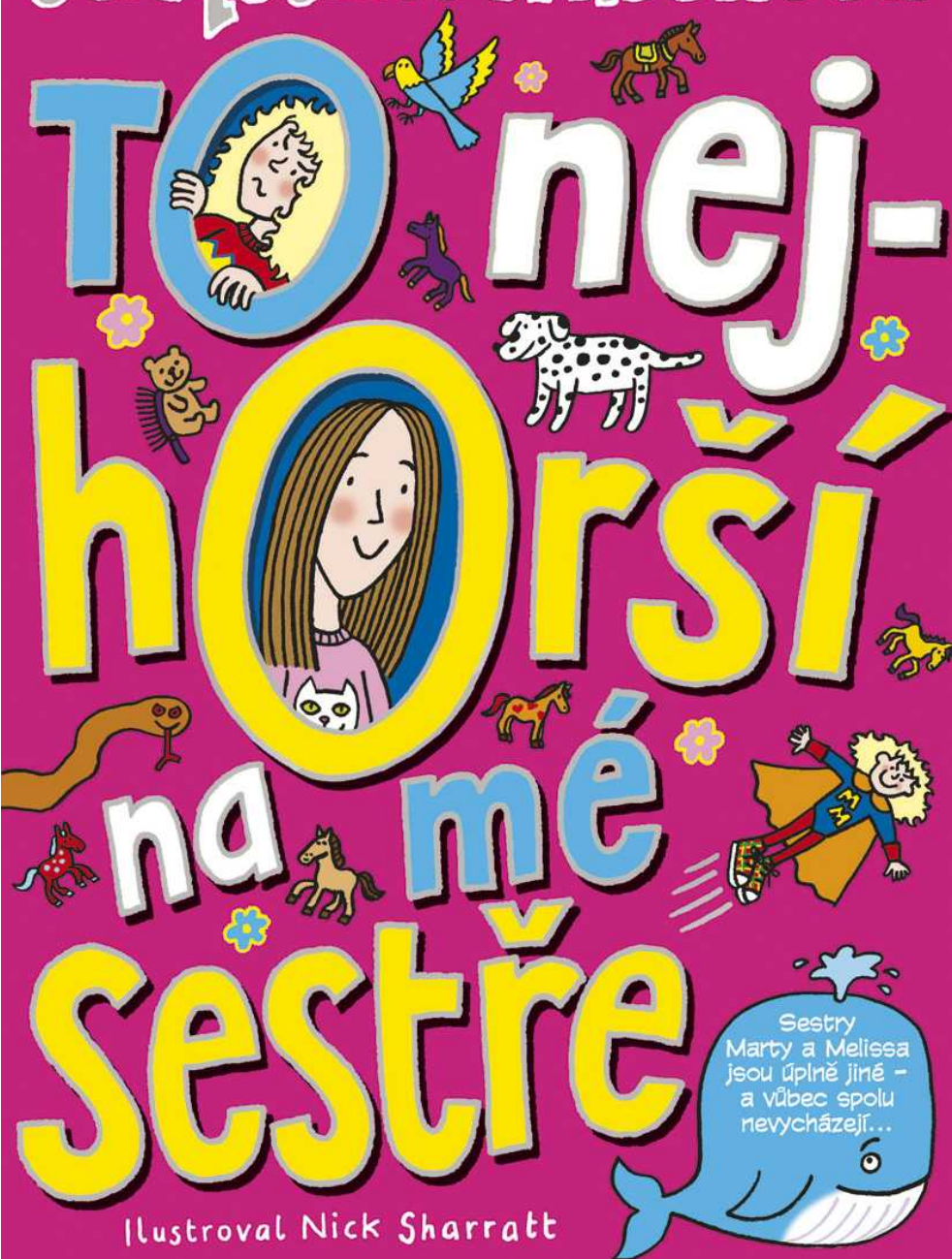

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

**To nejhorší
na mé sestře**

Jacqueline Wilsonová

To nejhorší na mé sestře

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2012 by Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 2012 by Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *The worst thing about my sister*

(Published by Doubleday, Great Britain, 2012)

přeložila © 2012 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

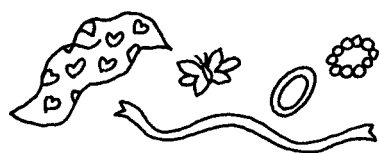
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-769-0

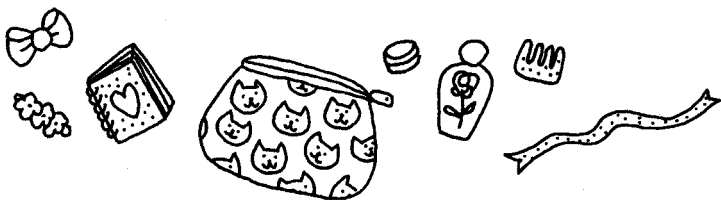
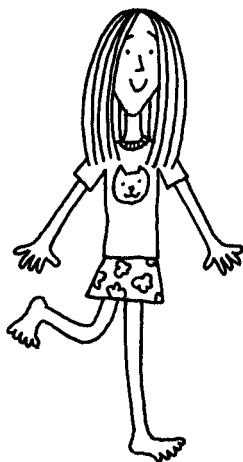
*Věnováno památce Molly
a její sestry Isabelly,
které se měly moc rády*

1

Nejhorší na mé sestře je to, že je tak hrozně *holčičí*. No dobře, já vím, že jsem taky holka, ale nenosím růžové šatičky s volánky ani nic takového. Když se řekne Melissa, musíte si představit košíčky s růžovou polevou a chřestící náramky a rozto-milé plyšáky.

V domě za sebou nechává takovou růžovou stopu – blýskavé sponky a stuhy a zápisníčky.

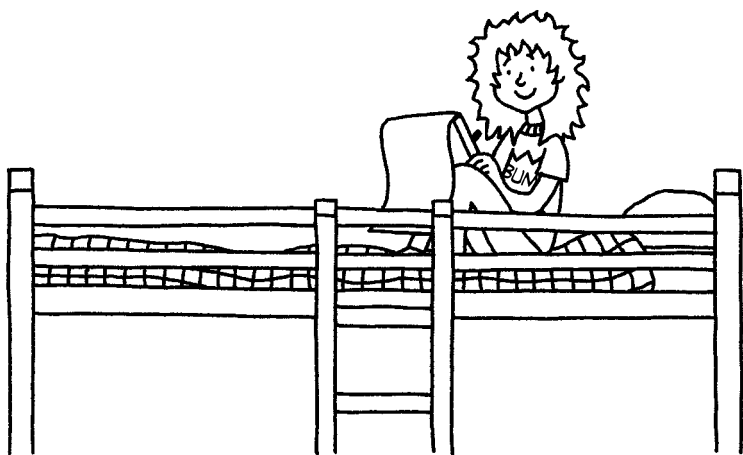
Člověk cítí tu její nechutnou vůni ještě dlouho potom, co odejde ke své kamarádce. Nesmí sice zatím používat opravdickou voňavku, ale má takový krém na ruce, který fakt silně páchne po růžích. A nenatírá si ho jen na ruce, ale rozpatlá si ho vždycky po celém těle, takže je pořád trochu kluzká.

Rty má zase blýskavé, protože si je v jednom kuse natírá leskem na rty. Nesmí se ani malovat, jen když si hraje, ale má takovou velkou toaletní tašku s obrázky růžových koťat, a ta je plná očních stínů a řasenek a tvářenek. Dřív používala věci po mámě, ale dneska za tyhle nesmysly utrácí půlku svého kapesného.

Když byla Melissa na záchodě, vplížila jsem se do jejího načančaného růžového pokoje, abych si vypůjčila nějakou propisku, protože ta moje mi dopsala. Nemohla jsem najít její školní batoh – asi ho měla dole u počítače –, tak jsem ze zoufalství hledala i v její toaletní taštičce. Našla jsem tam zbrusu novou oční tužku s dokonalou špičkou a vlastním malým ořezávkem, které mi připadalo fakt cool.

Vrátila jsem se zpátky do svého doupěte, posadila se nahoru na palandu a začala kreslit úžasné nové dobrodružství Supermarty. *Nechtěla* jsem tu tužku skoro vypsát. Chtěla jsem udělat jen takovou rychlou skicu. Ale pak jsem dostala senzační nápad, že by Supermarty

mohla mít na nohách péra, takže by mohla skákat – *b-o-i-n-g* – přes střechy a stromy a pouliční lampy. Pomalovala jsem jejími skvělými výkony celé tři stránky svého sešitu – a vypočítala skoro celou Melissinu tužku.

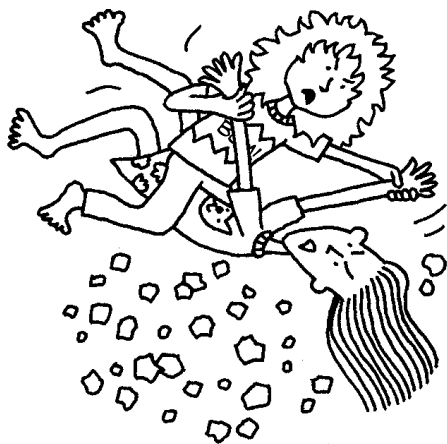
Pak Melissa strčila nos do mého doupěte – že prý shání nějaký kartáč. (Udělal jsem takový experiment a přilepila ho na záda jednoho odrbaného medvídky, ze kterého tak vznikl fakt hustý dikobraz jménem Diky.) Lezl pod mou palandou a hledal mravence, takže si ho nevšimla, zato si *všimla* své tužky na oči v mé ruce.

„Ty prase zlodějský!“ vykřikla. „Ta tužka byla úplně nová – a nezbylo z ní skoro nic!“

„Tak už je k ničemu, ne?“ namítla jsem, což nebylo moc chytré. Možná jsem se měla radši omluvit – jenže ona mi řekla „prase zlodějský“. Ne že bych neměla ráda prasata. Připadají mi roztomilá a v dětské zoo je ráda drbu na zádech klackem.

No nic – ale víte, co Melissa *udělala*? Vytrhla mi ze sešitu všechny tři stránky a roztrhala je na cucky. Nemohla jsem *uvěřit*, že je tak hnusná. Tu trapnou tužku si přece může kdykoli koupit. Mohla jsem jí na to dokonce přispět ze svého kapesného. Ale kreslením Supermarty jsem strávila celé *dvě hodiny*, a teď z ní zbyly na koberci konfety. Tak jsem jí dala pěstí do hrudníku. Ona mi vrazila facku. A pak už jsme byly v jednom kutálejícím se a řvoucím chumlu na zemi. Umím se prát daleko líp než Melissa, ale ona mě zase škrábe těmi svými ostrými nehty. Já jsem rychlá a zuřivá a umím dobře mlátit pěstí, jenže Melissa je mnohem větší než já.

A *to* je asi nejhorší na mé sestře. Je o dva a půl roku starší, a i kdybych se snažila sebevíc, nikdy ji nedoženu.

Stejně jsem ji přeprala, to vím jistě. Kdyby si nás nikdo nevšímal, udělala bych z Melissy růžovou kaši, ale máma vyběhla ze svého pokoje a vtrhla do mého doupěte.

„Co to tu *vyvádíte*? Okamžitě s tím *přestaňte*, Martino a Melisso! Víte, že máte přísně zakázáno se prát. Nejste přece chuligáni, jste *holky*!“

Odtrhla nás od sebe a postavila na nohy. „Co si to dovoluujete?“ zasyčela. „Zvlášť dneska, kdy mám v pokoji paní Evansovou s Alishou, a ty všechno slyšej. Alisha je zrovna taková hodná holčička. Ta by se *v životě* s nikým neprala.“

„Alisha je tak slabá, že by se nedostala ani z papírovýho pytlíku,“ ušklíbla jsem se.

Alisha se mnou chodí do třídy a já ji přímo nesnáším. Dolejzá za Katie a Ingrid, což jsou dvě hodně drsné holky. Dává jim brambůrky a čokoládu, aby ji nechaly na pokoji. Ale je *celá blažená*, když šikanují někoho jiného. Třeba mě.

Já ji k nám domů nezvala. To by mě nenapadlo ani ve snu! Přišla se svou mámou, protože

naše máma jí šila šaty na party. Naše máma totiž začínala být známá tím, že šije ty ohavné žabičkované a vyšívané šaty s tisícem a jednou spodničkou z píchavého tylu. Když jsme byly s Melissou malé, ušila nám vždycky stejné. Jakmile je ale chtěla obléknout mně, řvala jsem z plna hrdla a ruce jsem držela přitisknuté k tělu, aby to nešlo. Zato Melisse se tyhle šaty líbily a šustila vždycky těmi spodničkami a nechutně se předváděla. Dneska už má naštěstí i ona rozum a říká, že jsou tyhle šatičky

moc dětské a trapné, čili pravý opak cool.

Mezitím se ale o máminých šatech začalo v naší čtvrti dost mluvit a ostatní mámy s nimi každou chvíli chtějí vyhastrošit své ubohé holčičky, a tak máma uvažuje o tom, že by se tím mohla začít živit. Navrhuje šaty na první svaté přijímání a družičkovské šaty a všelijaké jiné slavnostní šaty. Má s tím tolik práce, že si často ani nevšimne, v čem chodíme my. Když zrovna nemusíme mít na sobě své ohavné červenobíle kostkované školní uniformy, Melissa si vycpe sportovní podprsenku ponožkami, vezme si kraťoučkový nátlčník a sukni si

hodně vykasá, aby ji měla úplně mini. Myslí si, že vypadá mnohem starší, skoro jako teenager. Je fakt ubohá.

Já zase nosím své pohodlné džíny, tričko s nápisem BUM! a kostkované tenisky. Nosím tohle oblečení pořád dokola, protože se v něm cítím dobře, a nevidím důvod, proč bych měla nosit něco jiného.

„Koukněte se na sebe, jak *vypadáte!*“ zlobila se máma. Zatrásla s námi oběma a pak s úděsem pohlédla na mé tričko. „Proboha, Martino, to tričko je úplně špinavý!“

„Jen jsem si ho trochu pobryndala džusem, když jsem se smála při večeři. Je to fakt zvláštní pocit, když ti džus vyteče nosem.“

„Ale to bylo před *několika* dny! Víš moc dobře, že si máš brát každý den čisté tričko. To nad tebou musím stát a oblíkat tě jako malý mimino?“

Melissa vyprskla smíchy, což neměla dělat.

„Já nepřestávám žasnout, jak se *chováš*, Melisso. Jsi starší, tak by ses měla umět ovládat. Co tě to napadlo, prát se se svou mladší sestrou?“

„Vypsala mi skoro celou tužku na oči, mami. Ještě ke všemu na ty své hloupý čmáranice.“

„Supermarty je komiks, a ne žádný hloupý čmáranice. A navíc jsi mi všechno roztrhala, a mně to dalo *takovou práci*.“

„Prosím vás, není to *jedno*?“ setřela nás máma. „A teď se trochu upravte. Melisso, ty dojdi dolů a vyndej pizzy z mrazáku. A Martino, ty si *okamžitě* převleč tričko. A obě mě proboha přestaňte ztrapňovat před paní Evansovou.“

V tu chvíli se paní Evansová ozvala z mámina pokoje: „Myslím, že jste ty šaty udělala moc těsné, paní Michaelsová. Sotva se v nich, chudinka, nadechne!“

Máma obrátila oči v sloup. „Nezlobte se, paní Evansová. Ale dá se to snadno napravit – trochu to popustím ve švech,“ zavolala na ni.

„A zdá se mi, že dolní lem je nějak nakřivo. Dá se to těžko poznat, když máte před zrcadlem tu postel – ale vepředu je to nějaké kratší,“ stěžovala si paní Evansová.

„To je tím, že má Alisha takový obrovský břicho!“ zamumlala jsem.

„Martino!“ vyjela na mě máma – ale měla co dělat, aby se nerozesmála. Rychle odběhla a nechala nás v pokoji samotné. Vrhly jsme na sebe vražedné pohledy.

„Žalobnice,“ vyprskla jsem.

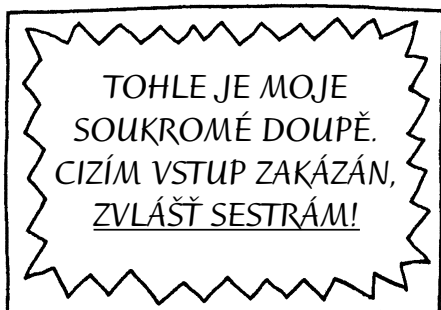
„Ty jsi taky žalovala. A ta tužka stála skoro pět liber.“

„Tak to jsi magor, že takhle nesmyslně utrácíš kapesný.“

„To bude *tvoje* kapesný! Hezky mi koupíš novou.“

„Ne, to *ty* mi koupíš novejšej sešit, když jsi tenhle zničila. A vypadni z mýho doupěte. Sem nesmíš – copak neumíš číst?“

Měla jsem totiž na dveřích jasně napsáno:

„Ty drzoune – a to, že mi vlezeš do *mýho* pokoje a ukradneš mi tam mou tužku, ti vůbec nevadí! Fakt tu jen zabíráš místo, Marty. Škoda že nemám nějakou *normální* sestru. Proč pořád musíš bejt takovej *exot*?“

A Melissa odešla do kuchyně. Já jsem seděla, okusovala si nehty a vymýšlela další skvělé pokračování Supermarty, ve kterém se z ní přes noc stane opravdu hustý *exot* – s velkými ostny a ostrými špičáky na *kousání lidí*. Nemohla jsem to ale namalovat, protože jsem neměla *čím*. Melissa si zbytek své tužky odnesla a já měla všechna pera buď vypsaná, nebo rozbitá.

Ve školním batohu bylo jedno pokaňkané místo, kam jsem si mimo jiné dávala úbor na tělocvik, ale neměla jsem náladu se v něm hrabat.

Nechtělo se mi ani převlékat si tričko. Oblečení jsem většinou dědila po Melisse a byly to samé růžové hadříky s králíčky a koťátky. Já mám ráda králíky a koťata, ale ne ty kýčovitě roztomilé, co se malují na trička. Dala bych nevím co za to, abych mohla mít nějaké své vlastní zvíře – ani by to nemuselo být nic chlupatého. Třeba takový dikobraz by byl fakt super. Nebo želva, která by mohla bydlet ve vaně. Nebo hyena, co by se smála mým vtipům – ale tu bych asi musela chovat v kleci na zahradě. Nejsem si totiž jistá, jestli by se z hyeny dal vychovat domácí mazlí-

ček. Představila jsem si ji, jak žere máminy hedvábné a saténové látky a pak se rozvalí na Alishiných fialových šatech. Když jsem šla po chodbě, musela jsem se při té představě sama zasmát jako hyena.

„Martino!“ sykla na mě máma a vystrčila hlavu ze dveří.

Za ní jsem zahlédla Alishinu mámu s těma jejíma pichlavýma očima a Alishu jen ve spodních kalhotkách. *Opravdu* měla velké břicho.

„Můžeš se chovat *slušně*? A převlíkni si to příšerný tričko!“ nařídila mi máma a nasadila výraz: *Udělej, co ti říkám, nebo to schytáš!*

Oblékla jsem si tričko s kotětem čelem vzad, abych se nemusela koukat na ten jeho přeroztomilý ksichtík, a odchodovala do kuchyně. Musela jsem si držet ruku přes pusu, protože na mě zase šel ten hyení smích, a to by nebylo dobré.

Vyhнула jsem se kuchyni, kde Melissa žonglovala s pizzami, chrastila nádobím a příbory a prostírala stůl k večeři (předváděla svoje číslo *Jsem starší hodná sestra*), a vstoupila jsem do předního pokoje, abych zkontrolovala tátu.

Vlastně už to ani nebyl pokoj. Byla to teď tátova cestovní kancelář. Táta ji míval v té ulici, co je obchodní dům Sainsbury's, ale musel ji pustit, protože tam bylo moc velké nájemné a on vydělával čím dál méně.

Místo toho si zřídil kancelář v našem předním pokoji. Chtěli jsme v Ikee koupit nějaké police, ale neměli tam takové, jaké si táta představoval, tak koupil dřevotřískové desky, a to byla daleko větší zábava. Táta byl mistr truhlář a já

jsem byla jeho asistentka číslo jedna a natřeli jsme všechny desky nabílo. Museli jsme to dělat na zahradě, protože se máma bála, že bych mohla barvu vylít, ale já jsem nevyhlila ani kapičku. Když desky uschly, pomohla jsem je tátovi připevnit na zeď – a vypadaly bombasticky!

Melissa mu pomohla vystavit na ty police všechny jeho cestopisné knihy a katalogy a máma zase zarámovala plakáty s horami a jezery a bílými písečnými plážemi a pověsila je na stěně. Táta si tam dal počítač a už jen čekal, až se k němu začnou hrnout zákazníci. Ale nikdo nepřišel.

No dobře, pár lidí přišlo, ale samí staří, kteří nemají počítač a neumějí si pobyt zabukovat

sami. Tak jim táta zarezervoval jednou víkend v Paříži, podruhé desetidenní pobyt na Tenerife, ale většinu času seděl sám u počítače a prohlížel si na monitoru všechna ta krásná letoviska. Někdy počítač úplně vypnul a koukal jen na hory a jezera a pláže na zdi.

Ted' jsme sami neměli na to, abychom celá rodina jeli někam na dovolenou, i když se táta snažil ze všech sil, aby rodinu uživil a byl úspěšný. Vydělávala jen máma – svým šitím a tím, že pracovala ve škole jako sekretářka. V *naší* škole. Je to trochu zvláštní pocit, když vás pošlou do kanceláře sekretářky s třídní knihou a vy tam narazíte na svou vlastní mámu. Navíc jí tam máme říkat paní Michaelsová (já to občas ignoruju).

„Ahoj, tati,“ pozdravila jsem.

„Ahoj, Marty,“ odpověděl a vzdychl.

Postavila jsem se před něj a podrbala ho na hlavě. On znovu vzdychl, ale taky mě podrbal.

„Ty můj kudrnáči,“ řekli jsme oba současně.

Je to takový náš rituál, kterým dáváme najevo, že jsme spřízněné duše. Táta má hodně světlé kudrnaté

vlasý, ale má je ostříhané úplně nakrátko. Hrozně ráda bych *taky* byla ostříhaná nakrátko, ale máma mi to nedovolí. Mám je až k ramenům a nosím je rozpuštěné, ale do školy mi je máma splétá do ohavných copánků. Vůbec mi ty moje vlasý lezou na nervy – ale jsem ráda, že je mám po tátovi.

Melissa má zase úplně rovné vlasý barvy počůrané slámy. Sice to nikdy *neřekla*, ale myslím si, že by dala nevím co za to, aby měla vlasý jako já. Nemyslete si ovšem, že jsem *hezka*! Mám trochu pršák a špičatou bradu a v létě jsem samá piha.

Udělalá jsem směšný obličej, abych tátu rozesmála, protože se tvářil hrozně smutně. Ze zdvořilosti se zasmál, ale nebyl to smích od srdce.

„Hele, víš, jak se směje hyena?“ zeptala jsem se a hned mu to předvedla.

„Pomoc, pomoc, mám stlach!“ zašišlal táta jako malé děcko. „Je tu někde velká hyena a chce mě sežlat!“

„Jenomže ta hyena je teď v pěkném průšvihu, tati,“ přiznala jsem. „Vypsala sestřinu tužku na oči a ještě se se sestrou poprala a její máma se naštvála, protože ta protivná tlustoprška Alisha Evansová se svou matkou jsou v naší ložnici.“

„Pomoc, já zapomněl, že mají přijít,“ zhrozil se táta znovu, ale tentokrát doopravdy. „Asi jsem

po sobě neustlal postel, když jsem si dal po obědě šlofika.“ V poslední době si dával šlofika dost často, protože neměl co na práci. „A asi jsem tam nechal válet i své pyžamo. To znamená, že jsem nejspíš taky v pěkném průšvihů.“

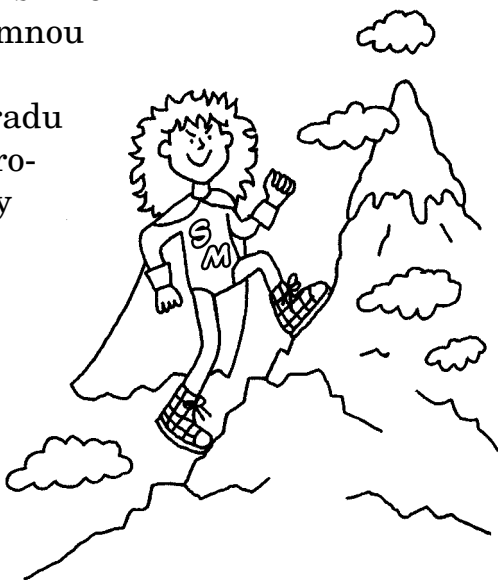
„Kdyby máma nebyla pořád taková naštvaná,“ vzdychla jsem.

„Ale jdi ty. Máma se zlobí, protože jsme taková neschopná dvojka a ona musí hrozně moc pracovat.“

„Já jsem *taky* hrozně moc pracovala, tati. Udělala jsem celý tři nové stránky Supermarty, jenomže *někdo* přišel a roztrhal mi je.“

„Ty jsi moje Supermarty,“ řekl táta a přitáhl si mě na klín, aby se se mnou pomazlil.

Opřela jsem si bradu o jeho rameno a prohlížela si všechny ty plakáty na zdi. Supermarty by na ty hory vyšplhala během několika minut, jezero by přeplavala, jako by to byl rybníček pro kachny, a pak by se roz-

valila na pláži a dovolila by dětem, aby se ji pokusily zahrabat do písku.

Ale když už by si myslely, že ji v tom písku uvěznily a že tam bude muset navždycky zůstat nehybná jako socha, zasmála by se a vyskočila, až by se všechny dětičky rozutekly. A ona by pak pyšně odkráčela ve svých obrovských kostkovaných teniskách.

2

Alisha mě pozvala na oslavu svých narozenin! Mně se tam ale vůbec, vůbec nechtělo. Alishu jsem nesnášela a ona zase nesnášela mě, ale jelikož jí moje máma ušila šaty, pozvali mě taky.

„Já tam nejdu!“ prohlásila jsem.

„Ale jdeš,“ řekla máma přísně.

„Mami, já tyhle holčičí oslavy fakt nesnáším,“ bránila jsem se.

„Nevykládej nesmysly, Martino.“

„A nemůže tam jít radši Melissa?“

